

zřejmě k tomu, že úřad nárok na odbytné se zřetelem k stavu zák. za k a ž d ý c h okolností pokládá za vyloučený pro státní učitelky kategorie st-lčiny.

Organisaci odborných škol pro ženské povolání a právní poměry učitelstva těchto škol upravuje zák. ze 17. února 1922 č. 75 Sb., jehož § 5 stanoví, že učitelstvo státních odborných škol pro ženské povolání (rodinných a živnostenských) je na roveň postaveno s učitelstvem ostatních státních škol odborných a že platí pro jeho požitky a právní poměry předpisy říšských zákonů z 19. září 1898 č. 175 ř. z., z 24. února 1907 č. 55 ř. z. i z 28. července 1917 č. 319 ř. z. a zák. Čsl. republiky ze 7. října 1919 č. 541 Sb. Ani v zák. č. 75/1922, ani v žádném z dovolávaných jím a tuto uvedených zák. není přiznáván učitelce na státní odborné škole pro ženská povolání, jakou byla st-lka, nárok na odbytné, vzdala-li se při svém provdání služby, zejména není podobné ustanovení obsaženo v zák. 541/1919, jenž n á s l e d o v a l po zákoně, přiznavším takový nárok učitelkám národních škol, a jehož čl. VII. zabývá se speciálně úpravou požitků učitelstva i na státních školách odborných. Ale zák. 75/1922 resp. zák. 541/1919 také ani neodkazují na starší původem předpis o odbytném učitelce škol národních. Ze zákona 75/1922 přímo tedy st-lce tvrzený jí nárok na odbytné příslušetí nemůže, a st-lka tohoto nároku ani sama z tohoto zák. neodvozuje. Tvrdí však, že nárok jí přísluší podle předpisu § 3 zák. z 24. července 1919, č. 455 Sb., jehož prý na ni jako učitelku státní odborné školy sluší použití obdobně.

Nss nemohl v tom stížnosti dáti za pravdu. Zák. z 28. července 1917 č. 319 ř. z. platný podle § 5 zák. č. 75/1922 pro učitelstvo odborných škol pro ženská vzdělání, v § 94, odst. 1 stanoví, že učitelská osoba, která ze služebního poměru vystoupila, ztrácí všechna z poměru toho vyplývající oprávnění, práva a nároky, tedy ovšem i nárok na služební požitky jakéhokoli druhu.

Tento předpis jest zcela všeobecný, nerozeznává, z jakého důvodu k vystoupení ze služby došlo, a nestanoví zejména výjimky pro učitelky, které se vzdaly služby při provdání. Také pro tento případ jest uvedeným předpisem jakýkoli nárok, tedy i nárok na odbytné vyloučen. Jestliže však normy, které ex professo regulují služební poměr učitelstva státních odborných škol pro ženská povolání, obsahují výslovný předpis, podle něhož učitelkám kategorie st-lčiny nepřisluší nárok na odbytné, ani když jejich vystoupení ze služby se stalo následkem provdání, pak nelze mluvit o tom, že by po této stránce byla v zákonodárství nějaká mezera, již by bylo třeba vyplňovati analogií po rozumu § 7 o. z. o., a není již proto přípustno, jak stížnost činí, dovolávati se j i n é h o předpisu, kterýž učitelkám jiného druhu za obdobných okolností nárok na odbytné přiznává.

Ježto tedy st-lce uplatňovaný nárok nepřisluší, slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 3442.

P o z e m k o v á r e f o r m a: * Námitka proti výpovědi z hospodaření na zabraném majetku z důvodu, že není dosud určena přejímací cena zabraného majetku, jest v řízení před nss-em dle § 3 lit. a) zák. o ss nepřipustná.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 5654.)

V ě c: Marieta U. a Jindřiška T. (adv. Dr. Frt. Wien-Claudi z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu stran výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech.

V ý r o k: Stížnost dílem odmítá se jako nepřipustná, dílem zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 5. dubna 1923 navrhl stpú u okr. soudu v L., aby st-lce Marietě U. jako přihlášené dědičce pozůstalosti Mikuláše hraběte U. k rukám vykázaného plnomocníka Dra W., advokáta v Praze, byla doručena výpověď, již tento úřad vypovídá st-lce po rozumu §§ 12—25 náhr. zák. hospodaření na určitých, v návrhu blíže uvedených nemovitostech na dobu 6 měsíců ode dne doručení výpovědi.

Stížnost podaná přihlášenou dědičkou i Jindřiškou T., již prý byly nemovitosti výpovědi dotčené odkázány, brojí proti této výpovědi, vytýkajíc jí vady řízení a nezákonnost. — — —

Námítkami, že má výpověď předcházeti vyrozumění vlastníka o zamýšleném převzetí, že má býti provedena poznámka zamýšleného převzetí, že musí předcházeti výzva dle § 3 náhr. zák. a musí uplynouti i 30 denní lhůta k uplatnění nároku dle § 11 zák., a že jest proto výpověď neurčitá, vytýká stížnost porušení ustanovení §§ 12, 19 a 23 zák. náhr., resp. vytýká, že soud neměl výpověď, postrádající žádoucí určitosti, doručiti. Ale pak jde vesměs o výtky, jež dle § 20 náhr. zák. pouze u soudu mohou býti uplatňovány, a jsou tudíž dle § 3/a) zák. o ss-u nepřipustny.

Námítku, že výpověď jest nepřipustná proto, že vlastník dosud nevyčerpal svého nároku dle § 11 zák., neshledal nss důvodnou.

Dle stálé judikatury nss-u — (dle § 44. jedn. řádu poukazuje se na nález Boh. 1941 adm.) — nemusí se stpú zabývati ex officio řešením otázky propuštění půdy ze záboru dle § 11 zák. a může — pokud nárok ten uplatněn byl — provésti dispoice své bez ohledu na to, že se snad dotkne půdy, již později bude vlastník dle § 11 zák. zák. uplatňovati. Stížnost netvrdí, že vlastník tohoto svého práva před podáním uplatnil; nebylo proto překážky, aby žal. úřad výpověď vztáhl prozatím na všechny nemovitosti, včetně těch, jež bude snad vlastník později dle § 11 zák. zák. reklamovati.

Stížnost pokládá dále výpověď za předčasnou proto, že žal. úřad neměl práva nemovitosti vypověděti, dokud náhrada za tyto nemovitosti nebyla ani prozatímně ustanovena. Brojí tedy stížnost námítkou tou proti tomu, že byla provedena výpověď, aniž splněny byly její předpoklady. Které to předpoklady jsou, stanoví § 23 zák. náhr., zařazený v jeho části I/c.

O porušení předpisů části I/c zák. náhr. rozhoduje dle § 20 téhož zák. nadřízený soud. Jest proto stížnosti k nss-u v tomto bodě nepřipustna (§ 3/a) zák. o ss). — —

Č. 3443.

St á t n í z a m ě s t n a n c i: * Služební poměr zaměstnanců býv. cís. statků, jež byly státem čsl. převzaty na základě zák. z 12. srpna 1921 č. 354 Sb., jest poměrem soukromoprávním. Charakteru úředníků státních mohou nabýti jen individuálním jmenováním.

(Nález ze dne 4. dubna 1924 č. 5667.)